

Jak rozpoznat sekty?

Slovo sekta vyvolává v naší společnosti negativní reakce. Částečně je to dáno negativním mediálním obrazem sekt a částečně osobní zkušeností lidí s nějakou netradiční formou náboženství nebo její praktikou.

Uvedu příklad pokud jde o osobní zkušenost: Potkali jste někdy v centru Prahy průvod mladých mužů s pramenem vlasů na vyholených hlavách, jak oděni ve žlutých hábitech a za zvuku bubínků poskakují a dokola prozpěvují mantru, jež začíná slovy “Hare Kršna...”? Pokud ano, jaká byla Vaše vnitřní reakce? Zaplavily Vás nějaké pozitivní emoce? Napadlo Vás nějaké pozitivní hodnocení jejich víry, zbožnosti, asketismu, případně uměleckého projevu? Nebo byly Vaše pocity a hodnocení negativní? Domnívám se, že většina kolemjdoucích se neubrání nějakému negativnímu pocitu a hodnocení Kršnovců.

To, co nás vyvádí z míry v případě Kršnovců nebo jiného netradičního náboženství je, že se vymykají určitým normám, které naše kultura přijala za své. Jinými slovy jsou nekonvenční. Nemají u nás historickou tradici. A taková náboženství si média i většinová společnost spojuje se sektami.

Ustříhněte však Kršnovci jeho pramen vlasů, oblečte jej do mnišské sutany, dejte mu na krk krucifix, zavřete jej do středověkého kláštera, ve kterém vládne přísný režim nějakého katolického řádu a kde v celibátu a v odloučenosti od hříšného světa zpívá s jinými mnichy Gregoriánské chorály a najednou se zdá být vše více méně v pořádku. Většinová společnost se s nimi totiž moc často nepotká a senzacechtivá média o ně nejeví zájem. O normálnosti mnišského způsobu náboženství sice lze mít pochybnosti, stejně tak jako o normálnosti Kršnovského způsobu náboženství, ale jelikož mnišské řády spadají pod tradiční náboženství, lidé si je nespojují se sektami.

Co je sekta?

Co je vlastně sekta? Jak definovat sektu? Předně, neexistuje jediná definice sekty. Jinak sektu definuje sociolog, jinak katolík, jinak liberální teolog, jinak člen nějaké sekty, atd. co škatulka, to jiná definice.

Dle sociologa Johna Loflanda jsou sekty malé skupiny, které se oddělují od společností přijatých konvencí a přiklání se ke zcela odlišným pojetím toho, co je skutečné, možné a morální. (citát z PSANN str. 11, 12)

V zemích se silnou katolickou nebo pravoslavnou tradicí se za sektu označuje jakákoliv jiná, tedy nekatolická, resp. nepravoslavná církev, včetně protestantských církví.

Mnozí z těch, kteří věří v Ježíše Krista za sektu označují např. náboženskou organizaci Svědkové Jehovovi, či Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (Mormoni) (tedy náboženství, která jsou v západní společnosti více méně zavedená) vedle méně tradičních náboženství typu Moonistů, Haré Kršna, Scientologie a jiných.

Liberální teolog James W. Sire definuje sektu jako jakékoliv náboženské hnutí, které je organizačně odlišné a má učení či praktiky, které odporují učení a praktikám zjeveným v Písmu, jak ho vykládá tradiční křesťanství reprezentované katolickým a hlavními protestantskými denominacemi a jak je vyjádřeno v prohlášeních typu Apoštolského vyznání. (citát z PSANN str. 12)

Vypadá to tak, že si každý definuje sektu podle svého, tzn. podle norem, které přijal za své. Takový způsob definování však v sobě nese nebezpečí subjektivismu, neboť vychází ze subjektivních vzájemně si konkurujících názorů jednotlivých lidí, tedy z učení, jež se opírá o autoritu lidí. Konečným důsledkem takového způsobu definování sekty je to, že sektou je vše, co tímto slovem někdo označí.

Jediný způsob jak definovat sektu objektivně je na základě učení, jež se opírá o autoritu Boží a nikoliv o autoritu lidskou. Kde takové učení nalezneme? V Písmu, neboť to je inspirováno Bohem a obsahuje Boží pravdu, která je standardem, podle kterého může posuzovat pravdivost a nepravdivost jakéhokoliv učení lidí, jež se týká náboženství a morálky:

“Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu.”
(2. Timoteovi 3:16-17 NBK)

A právě v Novozákonních Písmech Bible (dále jen “NZ”) se setkáváme i se slovem sekta, které je překladem řeckého slova hairesis, jež proniklo i do češtiny jako “hereze”. Hairesis se překládá jako **“výběr, volba”** a v tomto významu s ním všude pracuje Septuaginta, což je řecký překlad Starozákonních Písem Bible (dále jen “SZ”). U klasických řeckých autorů však slovo hairesis **označuje filozofickou školu, kterou si člověk vybral k následování.**

V NZ se slovo hairesis vyskytuje pouze 9 x. Na většinu těchto výskytů se podíváme, abychom viděli, jakým způsobem – v jakém kontextu – jej pisatelé inspirování Duchem Svatým používají.

1. Hairesis jako náboženský směr, resp. strana v rámci židovského náboženství

“Tehdy povstal nejvyšší kněz a všichni, kdo byli s ním (což je ta sekta saduceů), naplnění závistí a chopili se apoštolů a vsadili je do veřejné věznice.” (Skutky 5:17-18 NBK)

Obhajoba apoštola Pavla před králem Agrippou: “Ti mě od počátku dobře znali (kdyby chtěli vydat svědectví), že jsem žil podle nejprísnejší sekty našeho náboženství jako farizeus. A nyní tu stojím, vydán soudu kvůli naději toho zaslíbení, které Bůh dal našim otcům.” (Skutky 26:5-6 NBK)

V židovské společnosti 1. století po Kristu existovaly dvě významné sekty - saduceové a farizeové, z nichž každá dala SZ svéráznou a nutno říci, pokřivenou interpretaci. Saduceové pocházeli hlavně z bohatých vlastníků půdy, nevěřili v nesmrtelnost duše, ve vzkříšení a v určující roli Boha v lidských osudech. Podle saduceů chrámová bohoslužba představovala stěžejní bod a účel Mojžíšova zákona. Saduceové se zaměřovali na bohatší vrstvy Židů. Naproti tomu farizeové pocházeli hlavně z lidu, věřili v nesmrtelnost duše, vzkříšení a v určující roli Boha v lidských osudech. Farizeové zdůrazňovali, že smyslem lidského života je plnění všech ustanovení Mojžíšova zákona, přičemž obřady v chrámě pokládali pouze za jednu stránku věci. Farizeové se zaměřovali na prostý lid. Obě tyto sekty spolupracovaly a jejich členové společně zasedali v Sanhedrinu, což byl nejvyšší židovský soud. O Saulovi z Tarsu, pozdějším apoštolu Pavlovi jsme četli, že žil jako farizeus, čímž se odlišil od jiných sekt.

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sekta použitým apoštolem Pavlem na farizeje, označil apoštol Pavel náboženský směr, resp. stranu v rámci židovského náboženství, aniž by slovo sekta v tomto kontextu mělo negativní význam.

Skutečným problémem náboženských směrů, resp. stran v židovské společnosti 1. století po Kristu nebylo to, že byly označeny slovem hairesis - sekta, ale to, že zůstaly v zajetí svých zdeformovaných náboženských, filozofických a politických představ, které měly původ u lidí (tradice otců), nikoliv u Boha a odmítly Boží spravedlnost v Kristu (Římanům 10).

II. Křesťanství jako hairesis nazaretských vně židovského náboženství

Žaloba Židů proti apoštolu Pavlovi k římskému prokurátorovi v Judei Félixovi: “Shledali jsme totiž, že tento muž je jako mor. Rozněcuje nesváry mezi všemi Židy po celém světě a je vůdcem té sekty nazaretských.” (Skutky 24:5 NBK)

Pavlova obhajoba před Félixem: “Vyznávám však před tebou, že podle té cesty, kterou nazývají sektou, tak sloužím Bohu našich otců: věřím všemu, co je napsáno v Zákoně a v Prorocích. A mám v Bohu naději, kterou chovají i oni sami, že nastane vzkříšení spravedlivých a nespravedlivých.” (Skutky 24:14-15 NBK)

Římští Židé k Pavlovi: “Považujeme však za správné slyšet od tebe, jak smýšlíš; je nám totiž o té sektě známo, že se všude mluví proti ní.” (Skutky 28:22 NBK)

V první polovině 1. století po Kristu vstoupilo na židovskou a světovou náboženskou scénu křesťanství. Jádrem křesťanské víry je evangelium, nebo-li dobrá zpráva, že Boží Syn Ježíš Kristus přišel na zem v podobě člověka, trpěl a zemřel na kříži za hříchy lidí a třetího dne vstal z mrtvých. To, že je Kristus SZ prorokovaným a Židovským národem dlouho očekávaným Mesiášem, který má moc lidi zachránit z jejich hříchů bylo poselstvím apoštolů předneseným tisícům Židů shromážděným v Jeruzalémě o prvních Letnicích po Kristově vzkříšení z mrtvých. A již v tento první den, kdy bylo hlášáno evangelium, 3 000 Židů si zvolilo Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele (Skutky 2).

V počátcích křesťanství Židé na následovníky Ježíše Krista, kterým se později začalo říkat křesťané, nahlíželi jako na jinou sektu (náboženský směr, resp. stranu) uvnitř židovského náboženství. Křesťané se scházeli v chrámu, kde se modlili a hlásali evangelium (Skutky 2:46, 3:1) a zde začala i jejich perzekuce (Skutky 4:1-4). V počátcích křesťanství Židé přijímali židovské křesťany v synagogách jako své bratry ve víře (Skutky 13:13-16, 32-33, 42-44).

Tím ale, jak rostl počet Židů, kteří uvěřili v Krista, rostla i závist saduceů, farizeů a jejich stoupenců. (Pro odlišení budu Židy, kteří uvěřili v Krista, dále označovat slovem “křesťané” a Židy vyznávající Židovské náboženství dále označovat slovem “Židé”.) Židé stupňovali perzekuci křesťanů, jež se nejdříve omezovala na jednotlivce a vyvrcholila ukamenováním Štěpána. Štěpánova smrt pak odstartovala masové a kruté pronásledování křesťanů z jeruzalémské církve Židy, jež se následně rozšířilo i do jiných provincií Římské říše (např. Skutky 4:1-5:42, 6:8-14, 7:54-8:3, 12:1-3, 13:45, 49-50, Skutky 14:1-7).

Z inspirace Ducha Svatého ranní křesťané hlásali Krista i pohanům a ti ho přijímali za svého Spasitele, aniž by byli obřezáni a dodržovali Mojžíšův zákon. To bylo naprosto nepřijatelné pro některé křesťany židovského původu (pro odlišení je budu dále označovat slovem “judaisté”), kteří i poté, co uvěřili v Ježíše Krista, učili obřízku a dodržování Mojžíšova zákona jako podmínku pro spásu pohanů. To však bylo proti rozhodnutí Ducha Svatého (viz. např. Skutky 15). Pod vedením Ducha Svatého se tak křesťanství odlišilo od židovského náboženství. Křesťané byli vylučováni ze synagog (tedy z národního a náboženského společenství s Židy) a pronásledováni tak, jak to prorokoval Ježíš Kristus.

“Vyobcují vás ze shromáždění, ano, přichází hodina, kdy každý, kdo vás bude zabíjet, se bude domnívat, že tím koná službu Bohu.” (Jan 16:2 NBK)

Židé nazývali křesťany sektou nazorejskou, což bylo označení hanlivé (viz. Jan 1:46) a bylo odvozeno od Ježíše z Nazaretu, kterého farizeové a saduceové považovali za podvodníka vydávajícího se za Mesiáše a rouhače proti Bohu (protože se stavěl na roveň Bohu).

Apoštol Pavel však nepřijal označení křesťanství jako sekty, protože sekty jsou lidským produktem. To, co Židé označili za sektu je způsob, jakým Pavel sloužil Bohu svých židovských předků, jež je plně v souladu se SZ. Křesťanství totiž pochází od Boha a je pokračováním pravé SZ židovské víry, kterou Židé opustili (Římanům 2:28-29).

Závěr: Slovem *hairesis*, nebo-li sekta ve spojení “sekta nazaretských” použitým Židy na křesťany, aby je pohanili, Židé nesprávně označili křesťanství jako náboženský směr, resp. stranu, která má původ v podvodníkovi a rouhači proti Bohu, za kterého považovali Ježíše Nazaretského. Spojení “sekta (strana) nazaretských” v tomto kontextu má negativní význam, neboť označuje stranu rouhačů proti Bohu vyloučenou z židovského náboženství.

Křesťanství však není v žádném smyslu sektou. Křesťanství totiž není jedním z náboženských směrů, resp. jednou ze stran, jež měly svůj původ u lidí (tradice otců), ale naopak je pravým náboženstvím pocházejícím od Boha a je pokračováním pravé SZ židovské víry, kterou Židé opustili, neboť odmítli přijmout Ježíše za svého Spasitele, ačkoliv SZ je po staletí připravoval na Jeho příchod.

III. Hairesis, jako strany na principu tělesnosti uvnitř křesťanských sborů

Apoštol Pavel církvi v Korintu: “Především slyším, že když se scházíte v církvi, jsou mezi vámi roztržky, a zčásti tomu věřím. Musí totiž mezi vámi být i sekty, aby se ukázali ti, kdo jsou mezi vámi vskutku osvědčení.” (1. Korinským 11:18-19 NBK)

Apoštol Pavel církvim v Galacii: “Skutky těla jsou ovšem zjevné. Jsou to: cizoložství, smilstvo, nečistota, nestydatost, modlářství, čarodějnictví, nepřátelství, sváry žárlení, hněvání, soupeření, roztržky, sekty, závidění, vraždy, opilství, hodování a takové podobné věci. Předpovídám vám, jak jsem už dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, nebudou dědici Božího království.” (Galatským 5:19-21 NBK)

Ranní křesťané byli pod značným vlivem kulturního a náboženského prostředí, ze kterého pocházeli, což se projevovalo jejich duchovní nezralostí, slabou morálkou, sobeckým postojem a jednáním. Byli jako děti, které bylo potřeba soustavně vyučovat v tom, aby kladli na první místo ve svém životě Boha a konali Jeho vůli. Někteří křesťané podléhali kulturně náboženským vlivům světa natolik, že to deformovalo jejich víru a uvnitř křesťanských sborů pak vytvářeli skupiny, které se dostávaly do sporů s jinými křesťany. Tyto skupiny, které Písmo označuje slovem *hairesis*, nebo-li sekty, či strany vznikaly uvnitř křesťanských sborů jako projev tělesnosti, tj. nedostatku duchovnosti individuálních křesťanů.

Příkladem takového sektářství byla církev v Korintu. Korint bylo velké, bohaté, pohanské, nemorální město a světské vlivy se negativně promítaly do života místních křesťanů pohanského původu tak, že:

a) Byli nejednotní a měli mezi sebou roztržky. Někteří se hlásili k apoštolu Pavlovi, jiní k Apollovi, jiní k apoštolu Petrovi a jiní ke Kristu, přitom to byl pouze Kristus, který zemřel za jejich hříchy, v Jeho jméno byli pokřtěni a pouze Krista měli všichni následovat (1.Korinským 1:10-13, 3:1-4).

b) Byly mezi nimi roztržky, řecky schisma, když se společně shromažďovali k přijímání Pánovy večeře. Ti, co byli bohatší si sebou přinesli jídlo a pití a když měli hlad, tak se hned pustili do jídla, aniž by vyčkali příchodu ostatních členů církve, případně se i opili. Z Pánovy večeře, která byla ústředním bodem křesťanské Bohoslužby a kterou si měli všichni křesťané připomenout, že Kristus zemřel ze jejich hříchy, si tak dělali hostiny, jaké důvěrně znali z pohanských chrámů ze svého dřívějšího uctívání pohanských model (1. Korinským 11:17-34).

Hairesis byly sektami, či stranami uvnitř křesťanských sborů, které neměly žádný legitimní důvod pro svou existenci. V Písmu není pro jejich vznik žádná autorita, naopak Duch Svatý v Písmu vyzývá křesťany k jednotě (Efezským 4:1-6). Existence takových sekt v Korinské církvi byla jevem negativním. Pavel svým dopisem Korinské církvi sektáře napomíná (1. Korinským 4:14, 17-21).

Svému blízkému spolupracovníkovi Titovi, dává Pavel instrukce, jak naložit se sektáři v křesťanských sborech na Krétě: *“Sektáře po prvním a druhém napomenutí vyobcej. Věz, že takový člověk je rozvrácený a hřeší, odsouzen sám sebou.”* (Titovi 3: 10-11 NBK)

Člen křesťanské církve, který i přes dvojí napomenutí zatvrzele setrval na svém sektářství, měl být pro svůj sektářský postoj z církve vyloučen. To mělo přivést ostatní sektáře k rozumu.

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sektou použitým apoštolem Pavlem na některé křesťany, označil apoštol Pavel jednotlivce i celé skupiny uvnitř křesťanských sborů, které projevovaly nedostatek duchovnosti. Slovo sekta (strana) v tomto kontextu má negativní význam, neboť se jedná o skutek těla.

IV. Hairesis jako strany na principu falešných a zhoubných nauk zaváděných do křesťanství

Apoštol Petr křesťanům: *“Mezi lidem však bývali i falešní proroci, tak jako i mezi vámi budou falešní učitelé, kteří pokoutně zavedou zhoubné sekty. Budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil, a tak na sebe přivádějí rychlou záhubu. Jejich zhoubné cesty budou následovat mnozí a cesta pravdy bude skrze ně vydávána potupě. Budou s vámi lakomě kupčit vymyšlenými řeči; jejich odsouzení již dávno nezhálí a jejich záhuba nespí.”* (2. List Petrův 2:1-3 NBK)

Apoštol Petr inspirován Duchem Svatým varuje křesťany před falešnými učiteli, kteří budou mezi ně pokoutně zavádět zhoubné hairesis, nebo-li sekty či strany prosazující falešné a ničivé nauky, jejichž důsledkem bude zhoubnost pro ty, kteří budou tyto sekty následovat.

Jedná se o sekty či strany, které se odchýlily od pravdivého učení křesťanství v základních věcech a stoupenci těchto stran nebo sekt jsou vyloučení ze spásy.

Apoštol Petr ve svém dopise zmiňuje některé charakteristiky a taktiku těchto falešných učitelů:

- a) Pokoutně zavedou zhoubné sekty. (2. Petrův 2:1 NBK)
- b) Budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil. (2. Petrův 2:1 NBK)
- c) Budou s vámi lakomě kupčit vymyšlenými řeči. (2. Petrův 2:3 NBK)
- d) Jdou za tělem v poskvřující žádosti, pohrdají vládou (autoritou), jsou drzí, samolibí a neostýchají se

tupit hodnotáře. (2. Petrův 2:10 NBK)

e) Rouhají se tomu, co neznají, jsou zkažení. (2. Petrův 2:12 NBK)

f) Oči mají plné cizoložstva a neschopné přestat hřešit, lákají nestálé duše, srdce mají vycvičené v lakomství. (2. Petrův 2:14 NBK)

g) Opustili přímou cestu a zabloudili, neboť následovali cestu Baláma, syna Bosorova, který si zamiloval mzdu za nepravost. (2. Petrův 2:15 NBK)

h) Když honosně řeční o marných věcech, lákají žádostmi těla a nestydatostmi ty, kdo právě utekli od těch, kteří žijí v bludu. (2. Petrův 2:18 NBK)

i) Slibují jim svobodu, sami jsou však otroky zkázy, neboť kým je kdo přemožen, tím je také ztročen. (2. Petrův 2:19 NBK)

h) Jestliže se totiž ti, kdo skrze poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, do nich znovu zapletou a jsou jimi přemoženi, jsou jejich poslední věci horší než první. (2. Petrův 2:20 NBK)

Apoštol Petr varuje, že zhoubné cesty těchto falešných učitelů budou následovat mnozí a cesta pravdy bude skrze ně vydávána potupě. (2. Peter 2:2 NBK) Apoštol Pavel píše proč budou mít falešní učitele takový úspěch, že je budou mnozí následovat:

“Nebot’ nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.“ (2. Timoteovi 4:3-4 NBK)

Apoštol Petr ve svém dopise rovněž zmiňuje jednu z bludných nauk těchto falešných učitelů, která jde proti samotným základům křesťanství a to, že budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil. (2. Petrův 2:1 NBK) Tímto Panovníkem je Kristus. Petr neříká, jak jej budou zapírat, ale je jasné, že jakákoliv učení o Kristu, která zapírají např. Jeho Božství, Jeho smrt na kříži za naše hříchy, Jeho fyzické vzkříšení z mrtvých, nebo Jeho kralování z nebes, zapírají nějakým způsobem pravdu o Kristu jako našem Panovníku, který nás vykoupil.

Apoštol Pavel ve svém dopise zmiňuje další bludné nauky těchto falešných učitelů: “Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchajíce bludným duchům a učením démonů. Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, brání lidem vstupovat do manželství, přikazují zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby je ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali.“ (1. Timoteovi 4:1-3 NBK)

Tyto sekty vznikaly a existovaly v křesťanských sborech, dokud z nich jejich stoupenci nebyli vyloučeni, nebo dokud neodešli sami, anebo v horším případě dokud sekty tyto sbory nepohltily. (Zjevení 2:1-2, 12-16) Následovníci těchto falešných učitelů však hynou, protože nemilovali pravdu, aby mohli být spaseni. (2. Tesalonickým 2:10 NBK)

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sektou použitým apoštolem Petrem, označil apoštol Petr jednotlivce i celé skupiny následující falešné a zhoubné nauky, čímž se odchýlily od pravdivého učení křesťanství a vyloučily se ze spásy. Jedná se o nejnebezpečnější způsob sekty pro svou záludnost a zničující dopad na ty, kdo jim uvěřili, a to jak po duchovní, tak i fyzické stránce. Slovo sekta (strana) v tomto kontextu má jednoznačně negativní význam, neboť se jedná o učení démonů.

Jak rozpoznat sekty?

Právě na poslední formu sektářství a její negativní dopad na víru, psychiku, osobnost a chování sektářů se soustřeďuje pozornost teologů, médií a společnosti. Kde kdo označuje negativní nálepkou sekta, jakékoliv náboženství, které není tradiční, konvenční nebo z pohledu norem, které přijal za své, správné. Naopak náboženství, která jsou tradiční, konvenční i přes víru a praktiky, které budí v rozumně uvažujícím člověku pochybnosti o jejich normalitě, se sektami spojovány nejsou.

Tak jsou do jednoho pytle házená východní náboženství jako je např. Hare Kršna, která nejsou sektami odštěpenými od křesťanství a která jsou z hlediska Písma jednoduše falešnými náboženstvími, jež uctívají neexistující bohy, společně s náboženstvími, které jsou odchylkami od křesťanství, jako jsou např. Svědkové Jehovovi (PSANN str. 91), Mormoni (PSANN str. 108, 109), Moonisté (PSANN str. 131) a které z pohledu Písma sektami jsou, neboť žádná z nich neuznává, že Ježíš je plně Bohem a kromě toho učí další falešné a zhoubné nauky.

Naopak za sekty nejsou považovány tradiční církve, jako je církev katolická, církve protestantské, pravoslavná církev a jiné, ačkoliv učí řadu falešných a zhoubných nauk.

O tento zmatek ohledně používání slova sekta se přičinili i teologové těchto tradičních náboženství.

Liberální křesťan LaVonne Neff napsal: “Přes rozdíly existující mezi baptisty a presbyteriány, metodisty a katolíky se křesťané shodují na určitých základních naukách. Odloupněte je, a to, co vám zbude, není křesťanství.” (PSANN str. 156)

Jaký to rozdíl mezi stanoviskem liberálního křesťana, který přijímá různá náboženství proto, že v každém z nich je něco z křesťanství, vedle toho, co křesťanstvím není a jednoznačným stanoviskem apoštola Pavla inspirovaného Bohem, jež před 2000 lety, tj. před tím, než tato tradiční náboženství vůbec vznikla, napsal naprosto jasně:

“Je jedno tělo a jeden Duch, tak jako jste také povoláni v jedné naději svého povolání; jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve vás všech.” (Efezským 4:4-6 NBK)

Pavel napsal křesťanům v Efezu, že je pouze jedna víra a ne několik věr, z nichž každá má něco z křesťanství a něco, co křesťanstvím není.

Jak tedy rozpoznat sekty mezi existujícími náboženstvími, které se hlásí k Ježíši Kristu? Základní pravidlo říká Duch Svatý v 2. Listu Janově 1:9:

“Nikdo, kdo odstupuje a nezůstává v Kristově učení, nemá Boha; kdo zůstává v Kristově učení, ten má Otce i Syna.” (2. Janova 9 NBK)

Klíčem k určení pravdy je autorita Božího Slova v Písmu. Pokud srovnáte učení a praktiky konkrétní církve s učením NZ, pak budete schopni jasně vidět, zda a v čem se daná církev odchyluje od autority Písma. Podle toho poznáte, jestli je sektou nebo nikoliv. K tomu však potřebujete ještě jednu důležitou vlastnost, a tou je milovat pravdu natolik, abyste ji byli ochotni přijmout, když ji naleznete v Písmu. Jen tak Vás může pravda zachránit. (Jan 8:31-36, 2. Tesalonickým 2:10)

Závěr

Jádrem křesťanské víry je evangelium, nebo-li dobrá zpráva, že Boží Syn Ježíš Kristus přišel na zem v podobě člověka, trpěl a zemřel na kříži za hříchy lidí a třetího dne vstal z mrtvých. Každému člověku, který jej následuje nabízí spásu, tj. odpuštění hříchů a věčný život v nebeském království. Každý člověk, který Krista nenásleduje však bude odsouzen a potrestán za své hříchy věčným utrpením. Důvodem toho jsou hříchy, kterých se každý člověk nutně dopustil při uplatňování své svobodné vůle a svých rozhodnutí. Hřích oddělil člověka od svatého a spravedlivého Boha a jediný způsob, jak může být člověk opět v přítomnosti Boha je, že mu jeho hříchy budou odpuštěny. Trestem za hřích je však smrt. Protože Bůh rovněž miluje a je milosrdný, potrestal smrtí za naše hříchy Svého syna Ježíše Krista, který je Mesiášem prorokovaným ve SZ a který naplnil SZ, čímž zanikla platnost Mojžíšova zákona. Bůh nyní prostřednictvím Kristovy oběti nabízí spásu všem lidem, jak Židům, tak i pohanům, tzn. každému z nás.

A s darem Boží milosti – spásou je to jako s jakýmkoliv jiným darem, tzn., že jej člověk musí přijmout, aby jej získal, a to způsobem, který určil dárce, tj. Bůh. Proto, abyste mohli přijmout Boží dar spásy musíte konkrétně učinit následující:

- 1) uvěřit a vyznat, že Ježíš Kristus je Váš Pán a Spasitel (tj. Záchrance),
 - 2) učinit pokání ze svých hříchů (litovat svých hříchů),
 - 3) být pokřtěn ponořením pod vodu na odpuštění Vašich hříchů.
- (Skutky 2:36-42, Římanům 10:9-10)

Následně je potřeba žít v souladu s Božím Slovem v NZ (2. Tesalonickým 1:8).

V Praze 23.06.2007, 26.06.2007
revize 03.09.2009

Robert Hodanko
e-mail: hodanko@volny.cz
mobil: 731 102 709
www.viravboha.cz

* PSANN – Průvodce sektami a novými náboženstvími od Ronald Enroth a další
vydal Návrat domů v roce 1995 jako druhé vydání